

רוקמת חלום /

אתי אורנג'

פוסעת בתשישות על אדמת הטרשים.
לאה מניסיונות. עייפה מכישלונות.

נושאת עיניי אל תחילתו של
השביל, ומכווצת גבות בתמיהה.

אלפים צועדים שם, בשביל המלבלב.
משוחחים זה עם זה בהתרגשות.

צועדים בצעד אחיד ומבוקר בינות
לכרי דשא בוהקים. פרפרים צבעוני

כנף. כאילו האופק באמת קרוב. כאילו
הדרך, הדרך עצמה, אינה מלאה

בקמשונים. ובאבנים דוקרניות.

הם היו אנשים, עם עיניים בורקות.

ברק של כאלו שלא טעמו את

טעמה המר של הדחייה.

הליכתם הייתה משוחררת, נראה

שלא חשו מעולם בלפיתתה ההדוקה

של תחושת חוסר האונים.

ואני, סבורה הייתי שתואי הדרך

מוכר לי. חשבתי שאני יודעת בדיוק

היכן ממוקמת כל אבן נגף והיכן

האזור הסלול יותר, השטחי.

ושוב, נכזבתי.

אמנם "אכזבה" זו מילה מסוימת, ועל
אף שהיא אינה הגזמה- בכל אופן לא
כוללת בתוכה את כל חוויותי עד הנה.

כי בשנת תש"פ הן היו גם היו, החוויות.

הייתה הצלחה והייתה סייעתא דשמיא.
הייתה אהדה והיה "שבת אחים". הייתה

נעימות והיה בה גם רוגע. הייתה שם

חתירה קדימה, וגם הגשמת חלומות.

והיו גם ניסיונות. והיה הכאב.

והיה הצער, ושאר ירקות.

והשביל, שבילה של שנת תש"פ,

עימת אותי עם המון קשיים. חלקם

בדד, וחלקם- מול ההמון.

וכתפיי, שמוטות הן.

וכמו מאלהן נכתבות

המילים על דף הנייר:

"בעשור השני הלכה לעולמה התקווה.

הלווייתה ארכה דקות ספורות.

למנחמים הרבים שגדשו את הבית

ברחוב השגרה, לא ניתן יחס הולם.

האבלים העדיפו לומר נואש. להתענג

על תחושת הכאב. להתכרבל

עמוק בתוך תחושת הבדידות.

עוד לא נפלו שבע, וכבר בחרו
להישאר שם. כבודם - במקומם
מונח. ואף לא טפח מעל.

מעיפה מבט על הדרך הקצרה
שנשארה עד לסיומה של השנה.

מביטה מאחוריי על הכברה
המחוספסת. הארוכה,
שמגיעה אל סיומה.

ומתאפקת לא לבטא: למה???

'טוב שאת לא שואלת', מלהטטים
סביבי קולות חרישיים.

'ילדה טיפשה. כן, טיפשה!'

למה? למה באמת זה הגיע דווקא לך?

למה דווקא אותך העמיד אלוקים בניסיון.

ואת עוד לא הבנת את מטרתו.

כי בשביל לתפור, בת אחת. צריך לגזור.

ואז, ורק אז, עולה בי התחושה הזו.

עזה. עצומה. עמוקה---

תחושת הגעגוע אל הכוח שנדרש ממני.
אל רגע ההתגברות. אל הקריעה.

עוד מעט יזכירו בעזרת ה' את מעשה
העקידה... כאשר אברהם אבינו

מתכונן להקריב את בנו, מעיר לו
ה' את כל הרגשות: את בנך. יחידך.
אשר אהבת. ואת הבטחת הזרע.

ואברהם, עקד לחלוטין את
רגשותיו. ועקד את בנו.

וכאשר הגיע לפסגה - "אל
תשלח", הוא אינו חוזר לביתו שמח
וטוב לב על שעמד בניסיון.

אצל אבי האומה לא רואים שום
ביטוי של שמחה. כי קשה לו
להתנתק מקרבת האלוקים הזו.

יש בו געגוע למסירות
הנפש שנדרשה ממנו.

נושמת עמוקות. עיניי דבוקות.

גוררת עצמי אל סופו של השביל
הנוכחי, ואל תחילתו הבלתי
נודעת של השביל הבא.

ברוכה הבאה לך, שנת תשפ"א,
אני לוחשת. ולבי אחר.

נועצת את המחט עמוק פנימה.
לרקום עוד תך, בחלום חיי.

כתיבה וחתימה טובה!